

Erdélyi Toll – szervekeknek

Csire Gabriella

A párjanincs János Vitéz

Petőfi Sándor *János Vitéz*
című elbeszélő költeménye nyomán

A párjanincs János Vitéz Petőfi Sándor *János Vitéz* (1845) című elbeszélő költeményének prózába való átültetése.

Petőfi Sándor (1823–1849), a legnagyobb magyar költőzseni páratlan értékű életművet hagyott ránk. A magyar irodalom egyik legszebb költői elbeszélését, a *János Vitézt* 21 éves korában írta. Az árva legény kalandjai népmesei környezetben játszódnak le, de felidéz a korabeli falu képét és a huszáros nagyotmondás leleményeit is. A népmesei fogantatást a versforma is hangsúlyozza: a felező tizenkettes.

Petőfi remekműve számtalan magyar és idegen nyelvű kiadást ért meg, Kacsóh

Pongrácot pedig daljáték komponálására ihlette. *János Vitéz*ének (1904) szövegkönyvírója Bakonyi Károly volt. A versbetéteket Heltai Jenő írta. A daljáték átdolgozott prózai szövege Karinthy Ferentől származik. 1939-ben vitték filmre először Petőfi elbeszélő költeményét, kitűnő szereposztásban (Kiss Ferenc, Dayka Margit, Simor Erzsé). Jankovics Marcell 70 perces rajzfilmje (Pannónia Filmstúdió, 1973) világsikert aratott.

A párjanincs János Vitéz című átdolgozás bizonyára hozzásegíti a gyermekolvasókat ahhoz, hogy Petőfi verses meséjét elolvassák, iskolai színpadon megszólaltassák és szívükbe zárják.

Kukorica Jancsi árva fiú volt. Egy jólelkű asszony talált rá a kukoricásban, aki mindig gyerekre vágyott. De a Jancsi nevelőanyja hamar sírba szállt, és azontúl férjére, a haragos, indulatos emberre maradt az árva legényke.

Jancsi egész nap kint volt a mezőn, és mostohaapja juhaira vigyázott. Az időt furulyázással töltötte. Ifjúságának egyetlen öröme, reménysége Iluska, a szép szőke kislány is árvaként tengette életét. Szülei korán meghaltak. Iluskát gonosz mostohaanyja dolgoztatta napestig. A kislány főzött, mosott, teregetett. Egyetlen pajtása gyermekkorától Jancsi volt.

A falu árvái szerették egymást és arról ábrándoztak, hogy egyszer majd összeházasodnak. Szép nyári napon történt, hogy míg Jancsi a nyájra vigyázott, Iluska a patakban ruhát mosott. A juhászbojtár gyönyörködve nézte szíve választottját, és kicsalta a partra beszélgetni. Ha egymást láthatták, gyorsan telt az idő. Nem vették észre, hogy elmúlt a délután, és lassan bealkonyult. Csak akkor rezzentek föl álmodozásukból, amikor Iluska mostohája mellettük termett.

— Gyalázatos, te, így lopod a napot! — kiáltott Iluskára. Csak úgy áradt belőle a szitok, a fenyegetés.

De Jancsi védelmébe vette Iluskát:

— Hanem most már elég! — szólt a vénasszonyra. — Fogja be a száját, vagy majd betapasztjuk!

A szipirtyó kénytelen-kelletlen elhallgatott. Jancsi még azt mondta Iluskának, de úgy, hogy a vénség is hallja: ha bántani merészelné őt mostohája, csak mondja meg, és akkor vele gyűlik meg a szipirtyó baja. A juhászbojtár hosszasan nézett a távozó Iluska után. De amint egyedül maradt, megszeppenve észlelte, hogy alig lézeng egy-két juh a láthatáron. Nagy keservesen félig összeszedte a juhokat.

A nyáj másik felének nyoma veszett. Farkas vagy tolvaj vitte el az állatot, mindegy már.

Búsan hajtotta haza a megmaradt nyáját a legény. Mostohaapja azon az estén is a kapuban állt, mint máskor. Szokása szerint meg akarta számolni a juhokat.

— Ne is számolja, gazdám — mondta Jancsi. — Nem tudom, hogy történt, de elszéledt a fele.

Először a gazda azt hitte, csak tréfálozik a bojtár. Amint megértette, mekkora kár érte, rettentően felbőszült.

— Vasvillát, vasvillát! — ordította. — Hadd szúrjam keresztül!

Azzal felkapott egy petrencés rudat és Jancsi után iramodott. De a legény nem várta be, hogy utolérje mostohája. Attól félt, hogy még kezét emel arra, aki fölnevelte. Addig szaladt, míg gazdája a szuszából kifogyott. Azután tétován ballagott tovább, maga se tudta, hova, merre. Elkergették, nem volt többé otthona.

Mielőtt világgá indult volna, fölkereste Iluskát, hogy elbúcsúzzék tőle. Bús furulyaszóval ébresztette éjfél tájban kedvesét. Az árva lányka nyáron a pítvarban aludt. Gyorsan fölugrott a furulyaszóra és Jancsihoz sietett. Alig ismert rá.

— Mi történt, Jancsikám? — kérdezte. — Mitől vagy olyan sápadt, szomorú?

A legény elbeszélte, mi történt vele. Sírással küszködött. Szava el-elakadt:
— Nem látlak többé! — ölelte magához a lánykát.

Iluska sírva borult a Jancsi vállára. Úgy váltak meg egymástól, mint levél az ágtól.

Kukorica Jancsi nem nézte, merre megy. Hiszen senkije se volt a világon. Csak subáját, kalapját vitte magával. Útravalónak pedig súlyos bánatát. Elhagyta a falut. Előtte a puszta rónaság feküdt. Ment, mendegélt. Délig meg sem állt. Mikor a nap az ég közepére ért, a legény leült egy tó partjára, hogy elköltse a tarisznyájában lapuló szalonnamaradékot. Vízet a tóból merített kalapjával. Így verte el éhét-szomját. Estére egy erdő szélére ért. Benn, a sűrűben fény pislákol. Jancsi azt hitte, csárda ablaka világít, és habozás nélkül belépett a házba. De csak akkor látta, miféle csárdát talált. Tizenkét rabló tanyázott abban.

Amint megpillantották Jancsit, fegyverükhöz kaptak, hogy megöljék.

— Ki vagy, te szerencsétlen, hogy ide mertél jönni? — mordult rá a rablók kapitánya. — Többé nem látnak a szüleid, nem lát a feleséged, senki nem lát többé! Innen élve nem távozol!

Jancsi cseppet sem ijedt meg. A rablóktól se félt. Nagy bátran azt felelte: féljen az, akinek kedves az élete.

— Ha úgy tetszik nektek, hagyjatok ezen az éjen itt aludnom, ha nem, csapjatok agyon. Nem fogok védekezni.

Tetszett a rablóknak a Jancsi elszántsága.

— Derék legény vagy — mosolyodott el a rablókapitány —, jó leszél zsvivány-nak. Nézd, milyen gazdagok vagyunk! Ez a hordó tele van ezüsttel! Ez meg itt arannyal. Csak rabolni, fosztogatni, ölni kell, és minden a miénk. Elfogadod a cimboraságot?

— Cimborátok vagyok! — válaszolta Jancsi tettetett vidámsággal. — Felcsapok zsvivány-nak! Ez lesz rút életem legszebbik órája!

— Hogy még szebb legyen — ujjongott a rablókapitány —, gyerünk, fiúk, töltsetek bort!

Nagy kancsókból itták a zsviványok a bort, s biztatták Jancsit is, tartson velük. De ő mértékletes maradt. S amikor a rablók mind berúgtak és jobbra-balra düllöngéltek, Jancsi arra gondolt, hogy megszerezhetné a hordónyi kincset. Ha magával vinné, házat építhetne belőle és lakodalmat csaphatna Iluskával. Mégsem nyúlt a rabolt kincshez, hiszen ártatlanok vére és átka tapad a zsviványok ezüstjéhez, aranyához. Felkapta az égő gyertyát és meggyújtotta a ház fedelét. A rablók tanyája lángot fogott, és hamuvá égett benne mind a tizenkét gonosz.

Kukorica Jancsi tovább ment, és az úton találkozott egy csapat katonával.

— Vigyázz, földi, hogy meg ne öljön a búbanat! — szólt rá a katonák vezére, amint lovával melléje ért.

— Bizony szomorú vagyok — sóhajtott Jancsi. — Nem könnyű a bujdosónak. De ha én is katona lehetnék, nem cserélnék senkivel.

— Nem játék a katonaság — mondta a kapitány. — Tudod-e, hova megyünk? A franciák segítségére sietünk, mert megtámadta őket a török.

— Hű — kiáltott fel Jancsi —, ez lenne nekem való! Tudom, egy török se menekülne a kezem közül!

A vezér elégedetten hallgatta Jancsit. S mert megkedvelte bátor beszédéért, szép természetéért, befogadta katonáinak. Senki nem volt Jancsinál boldogabb: büszkén feszített a katonaruhában szilaj lován.

Ment, mendegélt a sereg. Sok országon kellett áthaladnia, hogy elérje a franciák földjét. A tatárok majd felfalták szegényeket. Alig menekültek meg tőlük, retentő hideg támadt rájuk. Sebjak — gondoltak nagyot a derék vitézek, s hogy ne fázzanak, hátukra kapták lovaikat. Amikor a nagy hegyek tetején lépkedtek, s tőlük egy órányi járásra ha volt a nap, akkora hőség támadt, hogy ruhájukat mind egy szálíg levetették a katonák. Levegőt ettek, s a fellegekből csavart vízzel oltották szomjukat. S ez mind semmi volt ahhoz képest, hogy a csillagok között mit kellett elszenvedniök. A szokatlan úton paripáik megbotlottak a csillagokban. De átvészelték minden nehézséget, és sok-sok vándorlás után eljutottak a franciákhoz.

Szomorú látvány fogadta őket. Feldúlt városokon, kiürített borospincéken bukdácsolnak át. A franciák királyát messze űzte várából az ellenség. A királykisasszonyt pedig elrabolták.

A vitézek előbb kipihenték a fáradságos utat, jót aludtak éjjel. Másnap neki-gyűrködtek a csatának. Megkeresték a törököt és hadat üzentek neki. Lett nagy csinnadratta, méndobogás, kardcsattogás, fülsiketítő kiabálás. Szaladt a török, amerre látott. Csak a nagyhasú vezérnek, a basának nem tudtak ártani. Kukorica Jancsi ezt nem tűrhette. A basához lovagolt, és nagyot kurjantott:

— Atyafi, te úgyis sok vagy egy legénynek. Megállj, én majd kettőt csinállok belőled!

Azzal megsuhintotta kardjával a potrohost, és kettéhasította. Most már csak a török basa fiát kellett elfogni. Az sebesen vágatott át a harcmezőn az ájult királylánnyal. Kukorica Jancsi addig kergette, míg az ifjú alatt össze nem rogyott a ló. A basa fia könnyörgőre fogta:

— Kegyelem, irgalom! Vedd el mindenemet, csak életemet hagyd meg, jó vitéz!

— Nem kell nekem a vagyoned! — válaszolta megvetően Kukorica Jancsi. — Menj, vidd gyáva életedet!

Azzal leszállt a lováról, hogy megmentse a királyleányt. A gyönyörű hajadon épp akkor tért magához.

— Te vagy a megmentőm? Örök hála köteleztél! — rebegette. — Ha akarod, akárki is légy, hű feleséged leszek.

Jancsi meghatódva nézte a királylányt. De mielőtt megszólalt volna, Iluska jutott eszébe. Ezért csak annyit mondott:

— Menjünk az édesapádhoz! Ott majd mindent megbeszélünk.

Szép lassan beballagott a királylánnyal a visszafoglalt várba. A vitézek már mind ott gyülekeztek. Az öreg király izgatottan sietett lányához, hogy megcsókolja, megölelje.

— Most már teljes az örömem — szólt. — Hol a szakács? Készíts gyorsan a vitézeknek lakomát.

A szakács mosolyogva szólt:

— Készen van a vacsora. Asztalhoz ülhetnek a daliák.

Volt ott étvágy, hiszen a nagy öldöklésben megéheztek a vitézek. Már a borzogatásnál tartottak, amikor a király Jancsihoz fordult:

— Mondd meg, hogy hívnak, bátor vitéz, aki a lányomat megmentetted!

— Kukorica Jancsi a becsületes nevem — felelte Jancsi a királynak. — Egy kicsit parasztos, de én nem szégyellem.

— Mától fogva — mondta a király, de úgy, hogy mindenki hallja — neved János Vitéz.

Az öreg király azt mondta, hogy János Vitézre hagyja a trónt és hozzá adja feleségül a leányát.

— Homlokodra teszem a fényes koronát — szólt reszkető hangján az öreg király —, fényes koronámért nem is kívánok mást, csak hogy egy szobát adj nekem a várban, hátralevő napjaimat hadd élhessem le ott.

János Vitéz szépen megköszönte a király kegyét. De pajtásai csodálkozására azt válaszolta, hogy nem fogadhatja el az ajánlatot. A franciák királya azt hitte, János csak szerénykedik, de amikor elmesélte szomorú ifjúságának történetét és mátkáját, Iluskát emlegette, a királyleány egy könnycseppet törült ki szeméből. A jószívű király nem marasztalta János Vitézt tovább. Egy zsák aranyat adott neki ajándékba. Mind kikísérték a hajóhoz a daliát, és szerencsés utat kívántak neki. János Vitéz a tengerre szállt. Alig várta, hogy Iluskáját viszontlássa.

A hajóban egyre csak a szép szőke Iluskán járt az esze. Most már semmi akadály annak, hogy összeházasodjanak. Boldogok lesznek, és nem látnak szükség semmiben. Arra gondolt, hogy nevelőapját is megajándékozza, hiszen neki köszönheti a szerencséjét. Ha nem kergette volna világgá a gazda, most is őrizhetné a juhokat. Amint így elmélkedett, észre se vette, mekkora szél kerekedett. A szélből vihar támadt. Mire álmodozásából fölrezzent, rettentő mennydörgés közepette lesújtott a villám s a hajót kettéroppantotta. A hajó népe mind odaveszett. János Vitéz volt az egyetlen, aki megmenekült. A hullám olyan magasra emelte, hogy kinyújtott karjával elért egy felleget. Jól megkapaszkodott a felleg csücskében, s addig vitette magát, míg a felhő a tengerpartra, egy sziklacsúcs fölé nem ért. Ott elengedte a felleg csücskét és leszállt.

Körülnézett a sziklacsúcson, de egy griffmadárfészeknél nem látott egyebet. Gondolt egyet, föl pattant a griffmadár hátára. A megsarkantyúzott madár föl szállt és sebesen repült János Vitézzel. Dobta volna le a hátáról a daliát, de János

erősen szorongatta a nyakát. Egyszer csak megpillantotta fentről a faluját, és szíve nagyot dobbant. Keze nem szorította többé a madár nyakát, s a griff leszállt vele.

János Vitéz mindjárt Iluskához sietett. Gondolta, nem hoz egyebet hűséges szívénel, kincsekkel megrakott zsákja a tenger vizébe hullt. Már ott állt a pitvarban, de az árva lányka helyett idegen, ismeretlen arcokat pillantott meg. Azt hitte, eltévedt, de egy kedves fiatalasszony betessékelte és helyet kínálta.

János a szép árva lány után érdeklődött.

— Iluska? Rég eltemettük szegényt — mondta a fiatalasszony.

Jánossal nagyot fordult a világ. A szívéhez kapott, hátha kiszakíthatná onnan a bánatot. Amint kezdett magához térni, megkérdezte, mint esett halála.

— Sok baja volt szegénynek. Gonosz mostohája ütötte, verte, koplaltatta. Utolsó szavával Iluska magát emlegette — törülgette szemét a fiatalasszony. — Azt sóhajtott: „Jancsikám, Jancsikám!”

János Vitéz az asztalra borult. Úgy siratta elhunyt kedvesét. A menyecske kikísérte őt a temetőbe. A síron nőtt csipkebokorból János letépett egy rózsaszálat. Könnyezve nézte s illatát belehelte.

— Árva kis virágszál — suttogta —, légy hűséges útitársam!

Ismét elindult világgá, faluját, kedves Iluskája sírját messze hagyván. S amint ment nagy búsán, bánatosan, különös helyre tévedt. Óriásországba.

Az óriás csősz dühösen mordult, amint meglátta János Vitézt.

— Ha jól látom, ott a fűben ember mozog. Talpam úgysis viszket, várj, majd rád taposok.

Azt bizony nem várta be János Vitéz s fölemelte kardját. Amint az óriás rálépett a kardra, fájdalmában nagyot kiáltott, és a patakba szédült. János fürgén átszaladt az óriás testén a túlsó partra, és kardjával lenyisszantotta a csősz fejét. Most már nyugodtan mehetett tovább, senki nem állta útját. Betért Óriásország erdejébe, ahol akkorára nyújtóztak a fák, hogy nem látszott a tetejük. A szúnyogok ökörnyi nagyságúra nőttek. Volt mit hadakoznia Jánosnak. Amint kiért az erdőből a vitéz, királyi palota tárult szeme elé. Nagy bátran besétált a kapun.

S mit látott benn! Épp ebédnél ült az óriáskirály és ki tudja, hány fia. Kőszikla volt az eledel. Az óriások királya barátságtalanul mérte végig váratlan vendégét. Ebédeljen velünk kősziklát — szólította fel —, mert ha nem, rögtön szétmorzsolják.

János Vitéz nem rettent meg a fenyegetéstől. Azt mondta, jól van, de törjön le a király a nagy kősziklából neki egy kisebb darabot.

— Nesze — nyújtott át egy szikladarabot az óriások királya —, galuskának elég lesz, de utána a gombócot is megedd! Na, harapd!

— Harapod bizony te a kínos napodat! — kiáltotta János Vitéz, és úgy halánkénton vágta a szikladarabbal a királyt, hogy az holtan fordult le székéről.

Lett nagy ijedelem! A királyfiak szeméből megeredt a könny. Mind rimánkodni kezdtek János Vitéznek, hogy hagyja meg az életüket. Cserében, ígérték, minden kívánságát teljesítik.

A legnagyobb testvér sípot adott János Vitéznek, s azt mondta:

— Vidd magaddal ezt a sípot, s ha megfúvod, rögtön nálad leszünk.

János Vitéz megkegyelmezett az alázatosan hajlongó királyfiaknak, és odahagyta az óriások birodalmát.

Tovább kergette a nyugtalanság a vitézt. Amint ment, mendegélt, úgy fogyott a fény, keskenyedett az ösvény. A koromsötétben már csak suhogás hallatszott. Szikrányi világosság se maradt. Arra ment János Vitéz szinte vakon, ahol legerősebb volt a suhogás. Így érkezett a boszorkánytanyára, a barlanghoz. A boszorkányok tanácskozásra gyűltek össze. Nagy suhogva érkeztek meg seprűnyélen lovagolva. János Vitéz a kulcslyukhoz settenkedett és bekukkintott. Hatalmas üstöt látott a tűz fölött. Abba a boszorkányok kígyót, békát, patkányfejet dobáltak.

János Vitéz előbb elhordta a barlang szájától a seprűnyeleket, melyeken a csúf boszorkányok érkeztek. Aztán belefújta a sípjába. Hívására az óriás királyfiak rögtön megjelentek.

— Rajta, legények — parancsolta János Vitéz —, törjetek be szaporán!

Az óriások berontottak a boszorkánytanyára. Lett nagy sípítozás, zenebona, szitkozódás. A szipirtyók kitódultak és a seprűnyeleket keresték, hogy elinaljanak. De az óriások egyiküknek se kegyelmeztek. Amint egy boszorkányt megölték, mindig oszlott a homályból. Már majdnem megvirradt, amikor János Vitéz az utolsó boszorkányban épp az Iluska mostoháját ismerte föl.

— Ezt magam döngetem el! — kiáltotta.

De a gonosz mostoha kicsúszott a vitéz markából.

— Gyorsan, utána! — parancsolta az óriásoknak.

Az egyik óriás el is kapta, és a magasba hajította a boszorkányt. A falu határában esett le a banya. Senki nem siratta, nem sajnálta, még a varjú se károgett utána. Így ért csúfos véget a gonosz mostoha, aki halálba kergette Iluskát.

János Vitéz nagy tüzet rakott. Azon égette el a seprűket. A nap szépen süttött azontúl a tájra. A boszorkánytanya végleg eltűnt. János búcsút vett akkor az óriásoktól. Ő jobbra ment, az óriások meg balra.

Tovább vándorolt János Vitéz. Egyetlen vigasza az Iluska sírjáról leszakított rózsaszál volt. Ha a virágra nézett, az árva kislányra gondolt, az elmúlt időkre. Addig ballagott nagy szomorúan, míg egyszer csak az óperenciás tenger partjára nem ért. Egy öreg halászt kért meg, evezne át vele a túlsó partra. A halász azt válaszolta, elvinné szívesen, ha az óperenciás tengernek partja volna. De azt emberfia még nem látta sohasem.

János Vitéz ekkor a sípjába fújta. A síp szavára rögtön megérkezett az egyik óriás.

— Át tudsz gázolni ezen a tengeren? — kérdezte tőle János Vitéz.

— Át tudok-e? — nevetett az óriás. — Meghiszem azt! Foglalj helyet a vállamon.

János Vitéz jól megkapaszkodott az óriás hajában. Három hétig ment vele szörnyű sebességgel az óriás, amikor János észrevett a távolban valamit.

— A part! — örvendezett.

— Az csak egy sziget — felelte az óriás.

— Miféle sziget?

— Tündérország az, biztosan hallottál róla.

— Vigyél oda! — kiáltott fel János.

— Elvihetlek, de ott veszély fenyegeti az életedet.

— Azzal te ne törődj!

Az óriás teljesítette a parancsot: János Vitézt letette a szigetre, majd hazatért.

Tündérországnak három kapuja volt. Az első kapuját három medve őrizte. János elszántan lépett a vadállatokhoz, és kardjával leszúrta mind a hármat. Másnap a második kapuhoz ért. Azt három oroszlán őrizte. János Vitéz nekigyürkőzött a viadalnak és az oroszlánokkal is elbánt. Úgy föllelkesítette a siker, hogy most már cseppet sem pihent. Ment a harmadik kapuhoz. A harmadik kapu őre volt a legfélelmetesebb. A hatalmas sárkánykigyó mindjárt kitátotta szörnyű száját, hogy János Vitézt szétroppantsa. De János túljárt a szörnyeteg eszén. Fürgén beugrott a torkába, majd lejjebb mászott, és kardját beledöfte a sárkány szívébe. Ekkor a harmadik kapu őre is kimúlt. Volt mit dolgoznia Jánosnak, míg kardjával lyukat fúrt a sárkány oldalába, hogy kimásszon.

Amint átlépte a harmadik kaput is, eléje tárult a szép Tündérország. Örökös tavasz, örökös hajnal országába jutott, ahol tündérfiak és tündérlányok éltek, akik nem ismerték a bánatot, csak örömben sírtak. Minden könnycseppjük gyémánttá változott, ha lehullt a földre. A tündérgyermekek szivárványt fontak a tündérlányok szemsugarából.

János Vitézt rögtön körülvették a tündérek, és szelíd szóval biztatták, hogy tartson velük. Káprázott a vitéz szeme a rózsaszín fénytől, mélyen belelegezte az illatos levegőt. De amint egyre beljebb haladt a gyönyörű országban, annál inkább érezte, milyen mérhetetlen nagy az ő bánata. Ha Iluska nincs vele, semmit se ér a gondtalan ifjúság, az öröklét, a vidámság. Míg így kesergett magában, megállt egy tónál, mint aki vándorútja végéhez ért. Gondolta, szomorú életét itt befejezi. Előbb a virágot dobta a vízbe, s így szólt:

— Egyetlen kincsem, rózsaszálam, te mutasd nekem az utat!

De csoda történt. Csak úgy káprázott a szeme attól, amit látott. A rózsaszál benn, a tó vizében átváltozott Iluskává. János Vitéz berohant a habokba, hogy kimentse rég nem látott kedvesét. A tó az élet vize volt, s mindent, amihez csak hozzáért, életre keltett. A szép Iluska hamvából nőtt rózsaszál a tóba hullva, Iluskának adta vissza az életét.

A lányka szebb volt, mint valaha. János szólni se tudott örömeiben. A tündérlányok is ámulva ámultak. Még ők sem láttak a rózsából sarjadt árva lánynál gyönyörűbbet. Meg is választották Iluskát tündérr királynőnek, János Vitézt pedig tündérr királynak.

Ma is boldogan élnek mind a ketten Tündérország virágerdejében.

Keller Emese illusztrációja

Jancsik Pál

Negyven fecske

Negyven fecske ül a dróton,
negyven füstös ficseri,
ki a tájat figyeli:
— Jön az ősz, jön, itt van már,
fújnak hűvös szelei —
mindegyik ezt fecsegi.

Mind a negyven partifecske,
mintha negyven kicsi kecske
volna, s mind a zöld mezőn
ugrándozna, melegedne —
bukfencezve, repesőn
veti magát a szelekbe,
negyvenfelé szétcikázva
éles hangon kiabálja:
— Jön az ősz, jön, itt van már,
fecskeszárnyon száll a nyár.

Az őz

Az őz megáll a fák között,
a fülét forgatja, figyel.
Léptek neszére hirtelen
nagyot ugrik, úgy tűnik el.

Gergő meglepve néz körül.
Elillant, többé sose látja.
Tán megégette lábait
a kis szamócák gyöngé lángra?
